

Carlos Sadness: «M'agrada el personatge de Jesús»

Parlem amb el barceloní sobre el nou àlbum 'Tropical Jesus'

Carlos Sadness | Arxiu de l'artista

El músic i il·lustrador barceloní **Carlos Sadness** publica avui el seu quart elapé, *Tropical Jesus* (Sony Music, 2020). Un disc que manté l'essència del llarga durada, amb tretze temes entre els quals es troben els ja disc d'or "Isla Morenita" i "Ahorita". Però que el títol no us enganyi, malgrat que manté la seva tropicalitat característica, en aquest disc **Sadness** explora noves sonoritats, pren un tarannà més relaxat i s'apropa a estils com l'r'n'b o el surf. En parlem amb ell.

Malgrat el títol, en aquest disc t'has allunyat una mica de la sonoritat tropical. T'hi senties encasellat?

No. És per una qüestió artística de no repetir-se i, sobretot, de jugar. Començava a tenir la inquietud de provar altres coses, com r'n'b, surf. La intenció creativa anava més en aquesta direcció, la idea de ser més lliure i no pensar que ets un artista d'un sol estil. Tornar a jugar una mica, reinventar-se, tornar a trobar llocs que siguin teus i deixar en els nous la teva pròpia identitat, que crec que és

una cosa que aquest disc treballa molt: deixo la meua identitat en sonoritats noves. També jo em deixo impregnar de tendències i, de cop i volta, escolto coses molt actuals i que m'agraden i penso en com puc fer que formin part de la meua identitat. Crec que és interessant no viure aïllat de les tendències. No dic que tots hàgim de seguir l'estela d'una tendència, però està bé que allò que ens agrada de l'actualitat ens ho puguem portar al nostre terreny. Crec que és un exercici divertit i creatiu.

Quin tipus de sonoritats t'han nodrit, doncs, per aquest nou disc?

Mentre feia el disc he escoltat moltíssima bossanova, i potser no hi és present però alhora en forma part. També, i no ho dic per tot el que ha passat, **Jarabe de Palo** ha sigut una influència en aquest disc, perquè és el mateix pop dels noranta, amb una mica d'arrel llatina, música de cantautor però amb banda... Sempre els he considerat referents. A **Manu Chao** també; l'he tornat a escoltar i hi ha diversos punts de **Manu Chao** a l'àlbum. He escoltat també molt a **Bad Bunny**: té un llenguatge diferent, que no sé fins a quin punt m'ha influenciat; no dic que m'assembla a **Bad Bunny**, però sí que a base d'escoltar-lo, n'acabes entenent el llenguatge i te'l pots aplicar. Però vaja, al final tot plegat és molt inconscient. Ara mateix, si més no. Quan vaig començar a fer música, amb el primer disc, sabia clarament quines bandes em van influenciar. Ara és molt més inconscient perquè ja treballo de manera més automàtica amb el meu propi estil.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tsximkpAZfA>

El títol *Tropical Jesus* porta història darrere.

Tot va sorgir quan vaig començar a anar a Llatinoamèrica. A Mèxic la veritat és que ja era conegut però a Colòmbia, Perú, Equador... era més nou. Tothom que em veia pel carrer deia: "*Hala, parece Jesús*". I estaven tots molts insistents amb què m'assemblava a Jesús. I un locutor de ràdio va dir: "*Para los oyentes que nos escuchan pero no nos ven, imaginen que Carlos es una especie de Jesús tropical*". I a partir d'aquí, la conya va anar creixent i em va començar a fer molta gràcia. I vaig pensar titular el disc amb aquest personatge que la gent s'inventa quan em veu, sense saber res de mi. Com si m'hagués posat el nom la gent que no em coneix. Un prejudici total. És com fer una mena de retrat meu des de fora, com a simple aparença. A més, m'agradava el personatge de Jesús: tot això de l'amor, el perdó... Aquesta història que està més deslligada de la religió però més propera a la part humana. Trobo que és un revolucioanri de l'amor i em semblava interessant el personatge. Tot fet des del respecte.

És una manera de reapropiar-te del prejudici?

Sí, vaja, és fet des de la conya. El disc té moltes bromes. "Ciclo lunar" al final és una cançó molt sarcàstica i "Me desamaste" també. I m'agrada perquè venim d'una època en què la música indie era súper transcendental i m'agrada haver-li donat una volta i haver fet una mica d'humor. És una cosa que a Catalunya potser ja s'estava fent des de molt abans que al pop espanyol, perquè **Manel** o **Els Amics de les Arts** ja hi posaven una mica d'humor a les lletres, i a Espanya no tant, és més nou. En aquest sentit crec que he fet una mica de marca de la casa (riu).

Video: https://www.youtube.com/watch?v=pdYPJq1e_R8

"Me desamaste" és una manera optimista i divertida de parlar del desamor.

Sí! I no la podré traduir, perquè en català no es pot dir "desestimar": sona a infravalorar (riu). En concret, hi parlo d'un *ghosting*. No sabia què era, ho vaig buscar i vaig pensar que era un tema guai per a una cançó. És una mica un retret: "per què em dones tant si t'ho pensaves emportar?". M'agradava la paraula "*desamar*" com a concepte i la idea que no pots 'desamar' si no has amat.

"El simpático" és un altre tema amb una bona càrrega d'humor. És autobiogràfica, ara ets "malo"?

No, aquesta no és biogràfica (riu). Té un punt més divertit. Surt d'una anècdota amb els **Crystal Fighters**: un d'ells havia conegut un grup de noies i una d'elles li va dir: "Ah, tu ets el simpàtic de la banda" i ell em va preguntar si això era bo o dolent. I vaig pensar a fer-ne una història per donar-li la volta, que la gent no subestimi 'el simpàtic' perquè també pot ser '*txungo*'. I en vam fer una cançó molt divertida entre tots.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=YZ_KP3M85S0